

EEN

یک

ALIZEH ZAT IN DE KEUKEN, WAAR ZE BEZIG WAS EEN JURK TE naaien bij het licht van de sterren en het vuur. Zoals zo vaak, zat ze ook nu met opgetrokken benen in de grote stenen haard. Roetvegen ontsierden haar huid en rokken in lukrake strepen: bij een van haar jukbeenderen zat een vlek en vlak boven een van haar ogen was het ook zwart. Ze leek het niet te merken.

Alizeh had het koud. Beter gezegd: ze had het ijskoud.

Ze wenste vaak genoeg dat haar lichaam scharnieren zou hebben, zodat ze een luikje in haar borst kon opengooien en de holte erachter kon vullen. Eerst kolen erin, dan petroleum. En dan een brandende lucifer erbij.

Maar helaas.

Ze trok haar rokken verder op en schoof iets meer naar de vlammen toe, heel voorzichtig, zodat er niets zou gebeuren met het kledingstuk dat ze de buitenechtelijke dochter van de ambassadeur van Lozjan nog verschuldigd was. Het opzichtige, glinsterende gewaad was haar enige opdracht deze maand, maar Alizeh koesterde een stille hoop dat deze jurk weer voor nieuwe klanten zou zorgen. Zulke modieuze maatwerkopdrachten waren immers het directe gevolg van een jaloezie die alleen opbloede in een balzaal, of tijdens een diner. Zolang er vrede heerste in het koninkrijk zou de elite – zowel de wettige als buitenechtelijke edellieden – feesten blijven organiseren en zich in de schulden blijven steken, wat inhield dat Alizeh misschien vaker de kans kreeg om enkele van die munten uit hun geborduurde zakken te verkrijgen.

Op dat moment gleed er een flinke rilling door haar heen. Ze liet bijna

een steekje vallen en was haast in de vlammen terechtgekomen. Als kleine dreumes had Alizeh het ooit zo ongelooflijk koud gehad dat ze expres in een brandende open haard was geklauterd. Het was uiteraard nooit in haar opgekomen dat ze misschien door de vlammen verteerd kon worden; ze was nog maar een peuter die haar instinct volgde en de warmte opzocht. Alizeh had destijds niet kunnen begrijpen hoe zonderling haar aandacht was, want het kwam zo zelden voor dat er ijs in iemands lichaam groeide dat ze zelfs binnen haar eigen volk een uitzondering vormde, en dat terwijl haar soort mensen al als buitengewoon vreemd werd gezien.

Het was dan ook een wonder geweest dat het vuur slechts haar kleren in de as had gelegd en het kleine huis had verstikt met een dikke rook die haar ogen schroeide. Een kreet, twee tellen later, was het teken dat er een einde was gekomen aan het slimme, knusse plan van het kleine meisje. Gefrustreerd door een lichaam dat niet warm wilde worden, had ze ijsskoude tranen gehuild toen ze uit de vlammen werd getild, wat haar moeder vreselijke brandwonden had bezorgd. Alizeh zou de littekens van die wonden jaren later nog bestuderen.

‘Haar ógen,’ had de bevende vrouw tegen haar echtgenoot geschreeuwd toen hij op de paniekerige geluiden af was gekomen. ‘Kijk eens wat er met haar ogen is gebeurd... Ze zullen haar vermoorden als ze dit zien...’

Alizeh wreef nu in haar ogen en hoestte.

Ze was beslist veel te jong geweest om zich nu nog de precieze woorden van haar ouders voor de geest te halen. Alizehs herinnering was vast gebaseerd op een verhaal dat ze veelvuldig had gehoord, een dat zich zo grondig in haar geheugen had ingesleten dat ze zich slechts inbeelde haar moeders stem te kunnen hóren.

Ze slikte.

Er zat roet in haar keel. Haar vingers waren gevoelloos geworden. Uitgeput blies ze haar zorgen in een lange ademtocht de haard in, waarmee ze een nieuwe pluim rook en roet liet opdwarrelen.

Alizeh hoestte een tweede keer, maar nu zo veel krachtiger dat ze met

haar modistennaald in haar pink prikte. Ze reageerde met een ongewone kalmte op de sensatie van pijn, trok heel behoedzaam de naald uit haar huid en bestudeerde de verwonding.

De naald was diep gegaan.

Langzaam, bijna een voor een, klemden haar vingers zich rond de stof van de jurk die ze nog in haar handen had, zodat de verfijnde zijde het bloeden zou stelpen. Enkele ogenblikken later – waarin ze, voor de zestiende keer deze avond, omhoogstaarde in de schoorsteen zonder iets te zien – liet ze de jurk weer los, beet ze de draad door met haar tanden en gooide ze het met edelstenen versierde modeartikel op een stoel vlakbij.

Bang was ze niet; Alizeh wist dat haar bloed geen vlekken zou achterlaten. Toch was het een prima excuus om zich gewonnen te geven en de jurk opzij te leggen. Ze keek er nu nog eens goed naar, nu hij zo uitgespreid op de zitting lag. Het lijfje was naar voren gezakt en hing over de rok heen zoals een klein kind zich op een stoel zou laten neerploffen. Zijde lag in plooiën rond de houten stoelpoten en de kralen ving en weerkaatsten het licht. Een zwak briesje rammelde aan het raam dat niet goed dicht zat en de enkele kaars werd gedoofd, waarna de jurk de brui gaf aan zijn houding. De stof gleed over de zitting omlaag tot een van de zware mouwen zich ritselend overgaf aan de zwaartekracht en de glinsterende manchet licht over de roetige vloer veegde.

Alizeh zuchtte.

Deze jurk was, net als alle andere, verre van prachtig. Ze vond het ontwerp achterhaald en de jurk net goed genoeg in elkaar geflanst. Ze droomde ervan om haar fantasie de vrije loop te laten, haar handen te bevrijden en om zonder aarzeling te creëren – maar Alizehs vlammeende verbeelding werd altijd weer getemd door de onfortuinlijke noodzaak tot zelfbehoud.

Pas ten tijde van haar grootmoeders generatie waren de Vuurverdragen opgesteld, ongekende vredesovereenkomsten die het djinns en mensen toestonden om voor het eerst in bijna een millennium samen te leven in

één gemeenschap. Vanbuiten zagen beide groepen er nagenoeg identiek uit, maar de lichamen van de Djinn waren gesmeed uit de essentie van vuur, wat hun bepaalde lichamelijke voordelen schonk. De mens, daarentegen, kende zijn oorsprong in aarde en water, en was om die reden ‘Klei’ genoemd. De Djinn hadden zich, met wisselende mate van opluchting, neergelegd bij het oprichten van de Vuurverdragen, aangezien de twee rassen al veel te lang verwickeld waren in een eeuwigdurend bloedvergieten. De vijandschap tussen beide bleef weliswaar bestaan, maar iedereen was alle moord en doodslag zat.

De straten waren verguld met vloeibaar zonlicht om dit nieuwe tijdperk van oppervlakkige vreedzaamheid in te luiden. De vlag en de munt van het koninkrijk kregen een nieuw ontwerp dat de triomf moest uitdragen. Ieder koninklijk stuk werd voorzien van het devies van deze nieuwe periode:

OGAZ

Opdat Gelijkheid Altijd Zegeviert

Gelijkheid bleek in de praktijk te betekenen dat de Djinn zich moesten verlagen tot de zwaktes van de mensen en zich te allen tijde de aangeboden gaven van hun soort moesten ontzeggen; de snelheid en de kracht en de optionele vluchtigheid waarmee hun lichamen ter wereld waren gekomen. Ze hadden per direct moeten stoppen met wat de koning ‘dergelijke bovennatuurlijke operaties’ had genoemd, op straffe van een wisse dood. En de Klei, die zich bewezen hadden als vrij onzekere wezens, hadden er geen enkele moeite mee om iemand, ongeacht de situatie, te beschuldigen van dergelijk ongepast gedrag. Alizeh kon het geschreeuw nóg horen, de rellen in de straten...

Nu staarde ze naar de middelmatige jurk.

Ze moest altijd haar uiterste best doen om geen al te voortreffelijk gewaad te ontwerpen, want buitengewoon werk werd des te strenger

beoordeeld en werd maar al te snel verkondigd als het resultaat van een bovennatuurlijke truc.

Slechts één keer was Alizeh zo wanhopig geweest om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien dat ze indruk had willen maken op de klant met haar vakmanschap in plaats van met stijl. De kwaliteit van haar werk was niet alleen vele malen beter geweest dan die van de plaatselijke modiste, maar Alizeh kon een elegante ochtendjurk ontwerpen in een kwart van de tijd die het een ander kostte, en ze was bereid geweest daar maar half zo veel voor te rekenen.

Door die vergissing had ze bijna aan de galg gehangen.

Niet de gelukzalige opdrachtgever, maar de rivaliserende kleermaker had Alizeh bij de magistraten aangegeven. Het mocht een wonder heten dat ze was ontkomen aan hun middernachtelijke poging om haar mee te nemen. Ze had vervolgens het bekende landschap van haar jeugd verruild voor de anonimiteit van de grote stad, en hoopte ongezien op te kunnen gaan in de massa.

Kon ze die last die ze altijd met zich meedroeg maar van zich af schudden. Maar Alizeh had een overvloed aan redenen om zich in de schaduwen te blijven ophouden. De voornaamste daarvan was het feit dat haar ouders hun leven hadden gegeven opdat zij, stilletjes en onopgemerkt, in leven kon blijven. Als ze zich nu achteloos ging gedragen, zou dat respectloos zijn tegenover al hun inspanningen.

Nee, Alizeh had door schade en schande geleerd haar creaties te laten voor wat ze waren, voordat ze er al te gehecht aan raakte.

Ze stond op en een wolkje roet dwarrelde met haar mee en stoof rond haar rokken. Ze zou de haard in de keuken moeten schoonmaken voordat mevrouw Amina de volgende ochtend beneden kwam, anders zou ze hoogstwaarschijnlijk zo weer op straat staan. Ondanks al haar inspanningen was Alizeh al vele malen aan de deur gezet, zo vaak dat ze de tel was kwijtgeraakt. Ach ja, er was ook weinig voor nodig om afstand te doen van iets wat toch al als vervangbaar werd gezien, dat

had ze wel geweten, maar die gedachte had haar niet bepaald kunnen troosten.

Alizeh pakte een bezem en huiverde even toen het vuur doofde. Het was laat, heel erg laat zelfs. Het regelmatige tikken van de klok trok iets in haar hart strakker en maakte haar nerveus. Alizeh had een natuurlijke afkeer van het donker, een diepgewortelde angst die ze niet goed onder woorden kon brengen. Ze zou haar naald en draad liever gebruiken in het licht van de volle zon, maar overdag was ze al druk bezig met de taken die écht belangrijk waren: de kamers en toiletruimtes van Villa Baz poetsen, het grootse landgoed van Hare Hoogwaardigheid de hertogin Jamilah van Fetrous.

Alizeh had de hertogin nooit ontmoet; ze had de schitterende oudere vrouw alleen van een afstand gezien. Alizeh had alleen maar te maken met mevrouw Amina, de huishoudster, die haar op proef had aangenomen, omdat ze geen referentie had gehad. Met als gevolg dat het Alizeh nog niet was toegestaan om met de andere bedienden om te gaan, en ze had ook geen eigen kamer in de bediendenvleugel gekregen. In plaats daarvan was haar een schimmelige zolderkast toegewezen waarin ze een veldbed had ontdekt met een door motten aangevreten matras en een halve kaars.

Alizeh had die eerste nacht wakker gelegen in haar smalle bed, zo overweldigd door alles dat ze nauwelijks kon ademen. Ze vond de schimmelige zolder en het mottige matras niet erg, want Alizeh wist dat ze hiermee over een ware rijkdom beschikte. Dat een huis van aanzien bereid was een djinn in dienst te nemen was al verbazingwekkend genoeg, maar dat ze ook nog een kamer had gekregen, waardoor ze in de winter niet overgeleverd was aan de straat...

Sinds de dood van haar ouders had Alizeh wel meer werk gehad voor langere tijd, en vaak kreeg ze daarbij toestemming om binnenshuis of op de hooizolder te slapen, maar ze had nog nooit een ruimte helemaal voor zichzelf gehad. Dit was de eerste keer in jaren dat ze privacy had en een deur die ze kon sluiten; Alizeh had zich zo verzaamd gevoeld door geluk

dat ze bang was dwars door de vloer heen te zakken. Met een bibberend lichaam had ze 's nachts omhoog gestaard naar de houten balken en het dikke spinrag vlak boven haar hoofd. Een grote spin had zich aan een lange draad naar beneden laten zakken tot hij haar in de ogen kon kijken, en Alizeh had slechts geglimlacht en haar leren waterzak tegen haar borst gedrukt.

Het water was haar enige verzoek geweest.

‘Een leren waterzak?’ Mevrouw Amina had haar vragend en met fronssende wenkbrauwen aangestaard, alsof ze haar had gevraagd om haar kind te mogen opeten. ‘Je kunt mooi je eigen water halen, meid.’

‘Vergeef me, dat zou ik natuurlijk graag doen,’ had Alizeh geantwoord met haar ogen op haar schoenen gericht, op het kapotte leer rond de neus dat ze nog niet had gerepareerd. ‘Maar ik ben nog nieuw in de stad en ik vind het lastig om zo ver van huis aan vers water te komen. Er is geen betrouwbaar reservoir dichtbij en ik kan me nog geen glas water op de markt veroorloven...’

Mevrouw Amina had het uitgeschaterd.

Alizeh had gezwegen en de hitte langs haar nek omhoog voelen kruipen. Ze had niet begrepen waarom de vrouw haar uitlachte.

‘Kun je lezen, kind?’

Alizeh keek op, ook al was dat niet haar bedoeling geweest. Te laat registreerde ze de bekende, angstige hap naar lucht, nog voordat ze de vrouw recht in de ogen had gekeken. Mevrouw Amina deinsde een stap naar achteren en haar glimlach was verdwenen.

‘Ja,’ zei Alizeh. ‘Ik kan lezen.’

‘Dan moet je dat proberen te vergeten.’

Daar keek Alizeh van op. ‘Pardon, ik begrijp het niet.’

‘Doe niet zo dwaas.’ Mevrouw Amina kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Niemand wil een bediende die kan lezen. Je gooit je eigen glazen in met die woorden. Waar zei je ook alweer dat je vandaan kwam?’

Alizeh stond als bevroren op haar plek.

Ze wist niet of deze vrouw wreed of juist vriendelijk was. Het was de eerste keer dat iemand suggereerde dat haar intelligentie een probleem kon zijn voor dit werk en Alizeh vroeg zich af of ze daar misschien gelijk in had; misschien wás het wel haar hoofd, haar veel te volle hoofd, waardoor ze steeds weer opnieuw op straat stond. Als ze voorzichtig was, zou het haar misschien eens lukken om langer dan een paar weken dezelfde baan te houden. Ze kon zich vast wel dommer voordoen, in ruil voor veiligheid.

‘Ik kom uit het noorden, mevrouw,’ had ze zachtjes geantwoord.

‘Je accent is niet noordelijk.’

Alizeh had bijna hardop toegegeven dat ze in relatieve afzondering was grootgebracht, dat ze had leren praten zoals haar onderwijzers haar dat hadden geleerd, maar toen herstelde ze zich, herinnerde ze zichzelf aan haar positie, en zweeg ze.

‘Als ik het niet dacht,’ zei mevrouw Amina in de daaropvolgende stilte. ‘Zorg dat je van dat belachelijke accent afkomt. Je klinkt als een dwaas door te doen alsof je een of ander omhooggefallen type bent. Beter nog: zeg maar helemaal niets. Als dat je lukt, kun je mogelijk nog wel van nut zijn. Ik heb ook gehoord dat jouw soort niet zo snel moe is, en ik verwacht dat jouw werk voldoet aan dergelijke geruchten, anders zal ik niet aarzelen om je zo weer op straat te gooien. Ben ik duidelijk?’

‘Ja, mevrouw.’

‘Je mag een waterzak.’

‘Dank u, mevrouw,’ zei Alizeh met een buiging, en ze wilde zich al omdraaien.

‘O, nog één ding...’

Alizeh draaide zich weer terug naar de huishoudster. ‘Ja, mevrouw?’

‘Zorg dat je zo snel mogelijk een *snoda* hebt. Ik wil jouw gezicht nooit meer hoeven zien.’